

Arrest

nr. 344 100 van 1 april 2026
in de zaak RvV X II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SAEYVOET
Kasteelpleinstraat 79
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 juni 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 mei 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 27 mei 2024.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2026 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 5 maart 2026.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 11 juli 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 27 mei 2024 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.07.2023 werd ingediend door :

*B., R. (..) (R.R.: xxxxxxxxxxxxxx)
nationaliteit: Marokko*

Ook gekend als: B., Y. (..), geboren op (..)1992

geboren te Nador op (..)1991

adres: (..)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij op 30.06.2016 een eerste maal wordt aangetroffen op het Belgische grondgebied bij een administratieve controle. Hij krijgt een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 03.12.2018 treedt hij in het huwelijk met een Belgische onderdane. Op 19.02.2019 dient hij op basis van dit huwelijk een aanvraag gezinshereniging in. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en op 21.08.2019 wordt betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart. Op 07.05.2021 wordt zijn verblijfsrecht ingetrokken omwille van het niet meer bestaan van een gezinsscel. Deze beslissing wordt op 30.09.2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 13.10.2021 wordt een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd aan betrokkene.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij economisch actief is in een knelpuntberoep en dat hij door een terugkeer naar Marokko zijn inkomen zou verliezen. Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier nog steeds tewerkgesteld zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens zijn legaal verblijf. Aangezien zijn verblijfsrecht werd ingetrokken op 07.05.2021 en bevestigd werd door de RVV op 30.09.2021, verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene heeft dus al meer dan twee jaar geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de enige band die hij nog met Marokko zou hebben, zijn moeder zou zijn. Hij zou geen contacten meer hebben met andere familieleden of vrienden. Echter, hij verklaart in zijn aanvraag 9bis dat hij zijn inkomen gebruikt om zijn familieleden te helpen. Aangezien betrokkene niet aantoonde familieleden in België te hebben, is het aannemelijk dat het om Marokkaanse familieleden gaat. Bovendien legt betrokkene bewijzen voor van geldverzendingen naar Marokko. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 25 jaar in Marokko en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij het centrum van zijn belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene niet aantoonde dat er nog familieleden van hem in België verblijven. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). We wijzen er op dat betrokkene slechts een korte periode, minder dan twee jaar, over verblijfsrecht in België beschikte. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden geen enkele getuigenverklaringen voorlegt maar zich beperkt tot het voorleggen van bewijzen van opleiding en tewerkstelling. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. De normale binding die ontstaat met België

gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan, rekening houdend met zijn zeer beperkte legale verblijfsperiode van minder dan twee jaar, de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijke terugkeer naar Marokko uitgesloten is (RVV arrest 232520 van 13 februari 2020). Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer naar Marokko er toe zal leiden dat hij zijn in België opgebouwde leven zal moeten achterlaten. Betrokkene toot dit echter niet aan. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloor gaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Verzoeker beperkt er zich toe te benadrukken dat hij tijdens zijn verblijf volledig is geïntegreerd en duurzaam lokaal is verankerd, zonder evenwel te concretiseren op welke wijze zijn integratie hem dan precies verhindert om terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019).

De elementen van integratie (met name het feit dat hij hier economisch actief zou zijn, dat hij hierdoor zou bijdragen aan het sociale zekerheidssysteem, dat zijn leven zich in België zou afspelen, dat hij hier taal- en inburgeringscursussen gevolgd zou hebben, met succes, dat hij zich bijgeschoold zou hebben, dat hij zou kunnen tewerkgesteld worden in een knelpuntberoep, dat hij reeds langdurig in België zou verblijven, dat hij verschillende talen zou spreken, dat hij de intentie zou hebben om conform de Belgische normen en waarden verder deel te nemen aan het gemeenschapsleven waarvan hij, de facto, reeds deel zou uitmaken, dat hij respect zou hebben voor de Belgische wetgeving, dat hij zijn belastingen zou betalen, dat hij een wagen aangeschaft zou hebben die in orde is met verzekering en keuring, dat hij geen financiële steun zou genieten dat hij verantwoordelijkheids- en burgerzin zou hebben, dat hij zijn huur en overige facturen steeds op tijd zou betalen, dat hij zou willen en kunnen bijdragen aan onze samenleving, dat hij aangesloten zou zijn bij de mutualiteit, dat hij over een hospitalisatieverzekering zou beschikken, dat hij zijn arbeidsovereenkomsten en bijhorende loonfiches voorlegt evenals zijn inburgeringscontract, zijn certificaat Nederlands richtgraad 1 en bijhorende deelcertificaten, zijn certificaat bestuurder terminaltrekker, zijn opleidingsrapport Formaz, een aanslagbiljetten verkeersbelasting, auto verzekeringsbewijzen, betalingsbewijzen autoverzekering, zijn autokeuringsbewijs, een attest van niet financiële steunverlening door het OCMW, bewijs van geldverzending naar Marokko, een bewijs van aansluiting bij de mutualiteit, zijn resultaat maatschappelijke oriëntatie, een bewijs van hospitalisatieverzekering, zijn huurovereenkomst en bewijzen van betaling nutsfacturen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

1.3. Op 27 mei 2024 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

Naam, voornaam: B., R. (..)

geboortedatum: (..)1991

geboorteplaats: Nador

nationaliteit: Marokko

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als B., Y. (..), geboren op (..)1992;

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat hij minderjarige kinderen heeft.

Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet de volgende middelen uiteen in het verzoekschrift:

"2. Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bijlage 13 en afwijzing van de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24.11.2015 in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980:

Verzoeker meent de volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissingen :

a) Schending van artikel 74/13 en artikel 74/14 van de Wet van 15.12.1980 en artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering dient rekening gehouden te worden met een aantal belangen van de betrokkene (in casu verzoeker). Verweerster heeft hier onvoldoende rekening mee gehouden, aangezien verzoeker zich economisch heeft gevestigd en geen minderjarige kinderen heeft. Verzoeker heeft een vaste verblijfplaats en draagt bij aan de samenleving door te werken in een knelpuntberoep.

b) Schending van de motiveringsplicht:

De beslissing van verweerster is niet afdoende gemotiveerd conform de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. De motivering voldoet niet aan de eisen van afdoende juridische en feitelijke overwegingen. Verweerster heeft niet aangetoond waarom de economische, sociale en persoonlijke banden van verzoeker met België niet voldoende zouden zijn om een verblijf toe te staan/te regulariseren.

De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip "afdoende" impliceert

dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001 nr. 101.624).

c) Schending van artikel 8 EVRM:

Verzoeker heeft in tegenstelling tot wat verweerster poneert, wel sterke banden opgebouwd in België. De beslissing om hem terug te sturen naar Marokko zonder de mogelijkheid om zijn leven hier voort te zetten, schendt wel degelijk zijn rechten zoals beschermd door artikel 8 EVRM.

Verzoeker heeft aangetoond economisch actief te zijn, belastingen te betalen en geïntegreerd te zijn in de Belgische maatschappij, hetgeen onvoldoende werd meegenomen in de bestreden beslissing. Verzoeker heeft aangetoond dat hij, sinds zijn huwelijk met een Belgische onderdaan (in het verleden) en het verkrijgen van een F-kaart, wel actief heeft bijgedragen aan de samenleving. Het is niet omdat hier een einde aan was gekomen, dat verzoeker van het pad is afgeweken.

Verzoeker heeft aangetoond dat hij in België een sociaal en economisch leven heeft opgebouwd, dat in aanzienlijke mate bijdraagt aan zijn privéleven. De weigering van zijn verblijfstoestemming zonder voldoende rechtvaardiging is een schending van dit recht.

d) Onvoldoende rekening gehouden met de specifieke omstandigheden en integratie van verzoeker:

Verzoeker heeft een stabiele economische situatie, zoals blijkt uit zijn arbeidsovereenkomst, loonfiches en betalingen aan de sociale zekerheid. Hij is werkzaam in een knelpuntberoep, wat een toegevoegde waarde heeft voor de Belgische arbeidsmarkt. Daarnaast heeft hij diverse cursussen gevolgd en zijn taalvaardigheid verbeterd, wat blijkt uit certificaten van taalcursussen en inburgeringsprogramma's. De redenen aangehaald door de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn aanvraag te weigeren, namelijk dat er geen buitengewone omstandigheden zijn, gaan voorbij aan de realiteit van zijn integratie en de sociale banden die hij heeft opgebouwd in België.

De Raad van State heeft in meerdere arresten bevestigd dat een volledige integratie in de maatschappij, inclusief economische activiteiten en sociale bindingen, als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. Verzoeker voldoet wel aan deze criteria door zijn langdurige verblijf, economische zelfstandigheid en actieve deelname aan de maatschappij.

e) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel:

De beslissing van verweerster is genomen zonder de vereiste zorgvuldigheid.

Het dossier van verzoeker toont aan dat hij sinds zijn verblijf in België een substantieel deel van zijn leven hier heeft opgebouwd, inclusief zijn economische en sociale integratie. Deze aspecten zijn niet op zorgvuldige wijze meegewogen in de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht nochtans de overheid om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen.

*Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) omvat ook het beginsel van de evenwichtigheid. Dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen. (zie W. VAN GERVEN, *Beginnelsen van behoorlijk handelen*, R.W. 1982 – 1983, 963.).*

Het zorgvuldigheidsbeginsel daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoeker toont ruimschoots aan dat hij een substantieel belang heeft bij het voortzetten van zijn verblijf in België, gezien zijn integratie en bijdrage aan de samenleving.

Verweerster houdt onvoldoende rekening met de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen bij zijn verzoekschrift tot machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis, artikel 10 en artikel 12bis§1.

Verweerster beweert ten onrechte dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is. Verzoeker houdt geen rekening met het feit dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om dergelijk verzoek in te dienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn woonplaats.

Verzoeker was in België voorheen de 9-bis aanvraag legaal met een verblijfskaart type F.

Gezien de relatie met zijn ex-partner ten einde kwam, kon verzoeker geen verblijfsvergunning meer bekomen of werd er geen rekening gehouden met zijn omstandigheden die zouden toelaten zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker zou hiervoor dienen terug te keren naar zijn land van oorsprong om aldaar een nieuwe aanvraag in te dienen.

Om de vermelde buitengewone omstandigheden in de aanvraag kan verzoeker geen aanvraag indienen strekkende tot de verkrijging van een verblijfsvergunning in zijn land van herkomst.

De motivering van verweerster kan derhalve niet als afdoende worden beschouwd en schendt derhalve de motiveringsplicht om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de verblijfplaats van verzoeker, zijn werksituatie, zijn vorige verblijfssituatie (F-kaart), heeft verweerster geen rekening gehouden met de concrete situatie van verzoeker.

Er werd onvoldoende rekening gehouden door verweerster over integratie houdende de aanvraag.

Dat de bestreden beslissing van verweerster dan ook niet rechtvaardig is om verzoeker terug te leiden naar zijn land van herkomst.

Dat verweerster geen rekening houdt met het feit dat verzoeker een stabiele inkomsten heeft, zich integreerde over reeds verscheidene jaren en de situatie van verzoeker overduidelijk getuigt van buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoeker reeds van bij aanvang de stappen heeft gezet om zich te integreren in onze maatschappij.

Verzoeker heeft er wel degelijk belang bij het aanvechten van dit bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

Er werd door verweerster onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker. De aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Het aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

2.2. Gelet op de onderlinge samenhang worden de middelen samen behandeld.

2.3. De formele motiveringsplicht heeft verder tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft gesteld, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor wat betreft artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geven de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen.

In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verwerende partij motiveert daarbij omstandig waarom de door verzoekende partij als buitengewone omstandigheden aangehaalde elementen niet aanvaard worden.

Ook het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten bevat een motivering in rechte, met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, alsook een motivering in feite, met name dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort noch van een geldig visum en zij aldus in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de daartoe vereiste documenten en dat er geen elementen in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zijn die het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten in de weg staan.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen haar niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)”*

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.6. Verzoekende partij houdt in essentie voor dat zij sterke sociale en economische banden heeft opgebouwd met België en dat de verwerende partij aan deze realiteit voorbijgaat.

2.7. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij zich in wezen beperkt tot een herhaling van de elementen die zij in haar aanvraag als buitengewone omstandigheden heeft aangehaald maar daarmee toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze vastgesteld heeft dat deze elementen haar niet verhinderen terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen.

Waar zij immers herhaalt dat zij heeft aangetoond economisch actief te zijn, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij erop gewezen heeft dat: *“Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier nog steeds tewerkgesteld zou zijn, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan tijdens zijn legaal verblijf. Aangezien zijn verblijfsrecht werd ingetrokken op 07.05.2021 en bevestigd werd door de RVV op 30.09.2021, verviel op dat ogenblik tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Betrokkene heeft dus al meer dan twee jaar geen officiële toestemming meer om betaalde arbeid te verrichten op het Belgische grondgebied. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”*

Verder heeft de verwerende partij gemotiveerd dat de feitelijke gegevens erop wijzen dat zij wel degelijk nog banden heeft met het herkomstland, hetgeen niet alleen blijkt uit het feit dat zij geldverzendingen doet naar Marokko maar evenzeer uit het feit dat zij aldaar ruim 25 jaar verbleven heeft en het louter verblijf in België niet impliceert dat de bestaande familie- of vriendschapsbanden in het land van herkomst teniet zijn gegaan, dat verder geenszins blijkt dat verzoekende partij nog familieleden in België heeft, laat staan familieleden waarmee zij een beschermenswaardig familie- of gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM, dat verzoekende partij zich wat haar sociale banden in België betreft slechts beperkt tot het voorleggen van bewijzen van opleiding en tewerkstelling maar hieruit noch uit het feit dat zij een beperkte legale verblijfsperiode van minder dan twee jaar gekend heeft blijkt dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat zij een terugkeer naar het herkomstland verhinderen om aldaar de aanvraag in te dienen, dat het feit dat zij haar aanvraag in het buitenland dient in te dienen ook niet impliceert dat haar banden met België verloren gaan en zij niet concretiseert op welke wijze haar integratie haar precies verhindert terug te keren naar het herkomstland voor het indienen van de aanvraag. De verwerende partij motiveert tenslotte dat de elementen van integratie die zij naar voren brengt behoren tot de gegronde fase.

Anders dan wat verzoekende partij lijkt voor te houden kan niet blijken dat de verwerende partij enig door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaald element veronachtzaamd heeft.

Verder benadrukt de Raad dat de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Pas indien de verwerende partij van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie. *In casu* heeft de verwerende partij niet kennelijk onredelijk vastgesteld dat verzoekende partij geen elementen heeft aangevoerd waaruit kan blijken dat deze een terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag in te dienen verhinderen. De stelling van de verwerende partij dat de door verzoekende partij aangevoerde elementen van verblijf en integratie niet als buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen weerhouden worden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Verzoekende partij maakt met haar betoog dat slechts doet getuigen van een subjectieve overtuiging geenszins concreet aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van integratie en verblijf haar wel zouden verhinderen de aanvraag in het herkomstland in te dienen.

2.8. Verzoekende partij, die niet betwist dat zij in België geen beschermenswaardig gezins- of familieleven heeft, maakt verder op dat vlak geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

Voorts, waar zij erop wees dat zij ook een privéleven heeft opgebouwd in België, heeft de verwerende partij evenzeer vastgesteld dat zij niet aantoonde dat de opgebouwde sociale banden in België dermate hecht zijn dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. De subjectieve overtuiging van verzoekende partij dat haar privéleven wel degelijk onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt, doet geen afbreuk aan de motivering dat op basis van de voorgelegde stukken niet kan blijken dat verzoekende partij gewag kan maken van persoonlijke banden met de Belgische samenleving die zodanig hecht zijn dat een schending van artikel 8 EVRM zich voordoet bij een terugkeer naar het herkomstland.

Daarenboven heeft de verwerende partij er tevens op gewezen dat *“de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, (...) het privéleven van betrokkene niet in die mate (verstoot) dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM”*, en dat aangenomen mag worden dat zij nog een sociaal en familiaal netwerk in Marokko heeft. Verder heeft de verwerende partij erop gewezen dat de elementen van verblijf en integratie niet verantwoordend dat de aanvraag in België wordt ingediend aangezien zij tot de grondheidsfase behoren.

Er moet worden opgemerkt dat artikel 8 van het EVRM en de vereiste belangenafweging in de ontvankelijkheidsfase van een procedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voornamelijk een rol spelen in het beantwoorden van de vraag of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

Wanneer dit het geval is, dan zal er sprake zijn van een buitengewone omstandigheid die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- of privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij een tijdelijke verwijdering naar het land van herkomst. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). In dit kader oordeelt het EHRM dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43) noch houdt artikel 8 van het EVRM een algemene verplichting in om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67).

Wat betreft de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om daar een verblijfsaanvraag in te dienen, stelt het EHRM dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, *Diorama Lambi Longa vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privé- en gezinsleven niet absoluut is. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze van oordeel was dat de inspanningen die de verzoekende partij zou hebben gedaan om zich te integreren geen buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij was zich bewust van het feit dat zij – nadat haar (bovendien kortstondig) legaal verblijf op 30 september 2021 definitief ten einde kwam – illegaal op het grondgebied verbleef en dat zij het grondgebied diende te verlaten. Evenzeer was zij zich bewust van het feit dat zij maar mocht werken tijdens haar legaal verblijf. Door zich nadien te nestelen in illegaal verblijf trachtte zij de Belgische staat voor een voldongen feit te stellen, omstandigheden in welke het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, *Nuñez v. Norway*, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, *Butt v. Norway*, 4 december 2012, n° 47017/09, §82). Dergelijke omstandigheden worden *in casu* niet aannemelijk gemaakt. Verzoekende partij maakt niet aannemelijk waarom de door haar ingeroepen elementen van verblijf en de daaruit voortvloeiende banden een terugkeer naar het herkomstland, waar zij geboren en getogen is en waarbij aangenomen mag worden dat zij aldaar nog over een sociaal en familiaal netwerk beschikt alsook de

mogelijkheid om aldaar te werken, verhinderen. Zij toont ook niet aan dat zij haar sociale banden in België niet zou kunnen onderhouden door gebruik te maken van de moderne communicatiemiddelen of bezoeken door haar eventuele vrienden en kennissen in Marokko.

Het confronteren van de overheden van een gastland met een gezins- of privéleven als een *fait accompli* houdt niet in dat die overheden, als gevolg daarvan, verplicht zijn om de vreemdeling toe te laten zich te vestigen in het land. (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 103). De Raad merkt op dat Staten het recht hebben om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 101).

De verzoekende partij toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen haar privéleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Het privéleven wordt *in casu* niet in die mate geaffecteerd dat dit zou moeten opwegen tegen het publieke belang inzake de naleving van de immigratiecontrole.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat *in casu* sprake is van een uitzonderlijke situatie waardoor haar verwijdering aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de Vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissingen. In deze omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond.

2.9. Gelet op het feit dat het betoog van verzoekende partij niet verder reikt dan hetgeen *supra* besproken blijkt ook niet dat de verwerende partij enig dienstig gegeven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet veronachtzaamd heeft.

2.10. Verzoekende partij verduidelijkt verder niet op welke wijze het bestreden bevel een schending kan inhouden van de artikelen 74/14 van de Vreemdelingenwet en 3.7. van de richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerrichtlijn), nu artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat bij een verwijderingsmaatregel in beginsel een termijn van dertig dagen wordt gegeven voor vrijwillig vertrek, hetgeen *in casu* aan de verzoekende partij werd gegeven en niet blijkt dat de verwerende partij een kortere of geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gegeven, en verder evenmin blijkt hoe artikel 3.7. van de Terugkeerrichtlijn, dat de definitie bevat van het "*risico op onderduiken*", criterium dat *in casu* geenszins werd toegepast, door het bestreden bevel zou kunnen geschonden zijn.

2.11. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één april tweeduizend zesentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER